

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΒ΄.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

- 1) Περί απόρριψως ως απαράδεκτου της περι αναίρεσως αίτησεως του Αλφ Μερζάνη και λοιπών, γενομένης κατά της από 18 Μαρτ. Ε. Ε. και υπ' αρ. 33 αποφάσεως των εν Ναυπλίω Κκυουργιδιών. — 2) Περί αναίρεσως της από 19 Μαρτ. Ε. Ε. και υπ' αρ. 34 αποφάσεως των εν Ναυπλίω Συνέδρων. — 3) Περί απόρριψως της ενστάσεως του Εισαγγελέως αιτούντος να απόρριβη ή αναίρεσως αίτησις του Χ. Περγιάδου, χωρίς να λησθή εις σκέψιν ή παρ' αυτού γενομένη δνάκλαις της. — 4) Περί παραπομπής της υπεθέσεως των επί ληρεία κατηγορουμένων Παναγιώτου Γιαννακοπούλου και λοιπών, εις το κατά την περιφέρειαν των εν Τριπόλει Ερετών Δικασ. των Συνέδρων. — 5) Περί αναίρεσως της από 10 Οκτωβρ. 1835 και υπ' αρ. 110 αποφάσεως των εν Τριπόλει Ερετών.

(Απόφ. Πιν. ζ΄.)

(Πρωτοκ. Αρ. 302.)

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τήν 4 του ένεστώτος μηνός, διά να δικάσῃ τήν εξής αναίρεσως αίτησιν:

Ο Αλφ Μερζάνης εκ του Γάμου της επιχείρας Υπέρου, ο Διάτης Γκούζης εκ Φραγκλων της Ηπείρου, ο Ιωάννης Φραγκανδρέας εκ Γαστούνης, ο Ιωάννης Αναστασιου εκ Ιωαννίνων, ο Γεώργιος Μίχου εκ Λάκας της Ηπείρου και ο Παναγιώτης Παππαγεωργόπουλος εκ Π. Πατρών έκατηγορήθησαν ενώπιον του Δικαστηρίου των εν Ναυπλίω Κκυουργιδιών ως έκλουθησαντες εκ της Ηπείρου εις την Πελοπόννησον τον Γ. Κωνσταντήσιον, και περιελθόντες εκινούν καιρόν άντεστάθησαν τήν 4 και 5 Μαρτίου 1835 διά των όπλων εις τὰ καταδικασθέντα αυτούς Βασ. στρατεύματα. Δικασθείσης της υπεθέσεως, τό Δικαστήριον των Συνέδρων λαθόν υπ' όψιν τήν έτυμγορίαν των έφόρων καταδικάσε διά της υπ' αρ. 33 αποφάσεως του άνωματ. του 175 άρθρ. § 4 του Πον. Νόμου πάντε εις των κατηγορηθέντων τους Αλφν Μερζάνην, Διατίτην Γκούζην, Ιω. Φραγκανδρέαν, Γ. Μιχουφάκην Παναγιώτην Παππαγεωργόπουλον εις τρώων έτών φυλάκισιν. Τής αποφάσεως ταύτης των Συνέδρων οι καταδικασθέντες εξέστησαν τήν αίτησιν διά του λόγου: 1. ότι εις τους μή γινώσκοντας τήν Έλληνικην δικλκτον Αλφν Μερζάνην και Διατίτην Γκούζην δεν έδθη διερμηνεία ενανίον των άρθρ. 130, 131 και 458 §. 15 της Πον. Δικονομίας 2. ότι δεν ήσαν προσηκόντως συντεθειμένον τό Δικαστήριον, δότι τον γρημματα άνεπλήρωσεν ο ύπογραμμαεύς 3. ότι οι ένοχοι μετά τήν ένορξιν των συζητήσεων έλαβον κοινωνίαν με διακριούς 4. ότι έσφαλμένως έσφραμισθη δ άρθρ. 175 αρ. 4 του Πον. Νόμου, διότι ο Αλφ Μερζάνης, ο Φραγκανδρέας, και ο Διατίτης καταδικάσθησαν εις τήν αείτην ποινήν με τήν επέλθηθησαν εις τον Γ. Μίχου και Παναγιώτην Παππαγεωργόπουλον, ένω ή έτυμγορία

των ένορκων διέκρινε τον βούβον της ενστάσεως

Ακούσαν την έκθεσιν του Αρειουπαγίτου Κ. Α. Γ. Φέδερ, και τον Αντειταγγελέα προτεινάντα το απαράδεκτον της αίτησεως των αναίρεσιόντων διά τήν μη κατάθεσιν του προστίμου, και τήν μη παρουσίασιν του αποδεικτικού της φυλάκισεως των, κατά τό 485 άρθρον της Πον. Δικονομίας, και προσέτι ζητήσαντα τήν αναίρεσιν της ρηθείσεως αποφάσεως των Συνέδρων, υπέρ του νόμου διά τον λογιν ότι, ο Πρόεδρος των Συνέδρων παραμύρωσε διά του ζητήματος του τήν κατηγορίαν καθέσσειν άφορᾷ τον Γ. Μίχου και Παναγιώτην Παππαγεωργόπουλον, θέσας αυτό κατά τον εξής τρόπον: «Ο Γεώργ. Μίχου και Παναγιώτης, Παππαγεωργόπουλος, είναι ένοχοι, ότι κατά τό Μάρτιον του 1835 όντες ένοπλιον άντεστάθησαν εις τα στρατεύματα της Κυβερνήσεως, πράξαντες κατ' αυτών διά πυροβολισμού βιαιοπραγίας, χωρίς εξ αυτών να προελθη θάνατος εις τους στρατιώτας της Κυβερνήσεως,» ενώ έκατηγορήθησαν ώ υπαίτιος στασεως, ή εις έπέρρε τον φόνον διαφόρων στρατιωτών, ώστε διά της ταυούτης θέσεως του ζητήματος ο Πρόεδρος άτεφάσισε ότι οι βιαιοπραγία δεν έπέφερον φόνον, και έπραξεν ούτως υπέρθεσιν των καθήκοντων του Λέξου, υπ' όψιν τα άρθρ. 48, 486, 489 και 430 της Πον. Δικονομίας.

Επειδή ή περι αναίρεσως αίτησις του καταδικασθέντος είναι τότε μόνον δέκτα, όταν προκαταβη αυτος με τήν περι αναίρεσως αίτησιν 100 άρχ, διά τήν ενδοχήμεν ήτταν, και αποδειξη συγχρόνως διά μαρτυρικού του δεσμοφύλακος, ότι ευρίσκειται ήδη εις φυλάκην, της δέ προκαταθέσεως του προστίμου εξαίρουται μόνον όταν καταδικάσθησαν εις ποινήν κακυργήματος, ή άπέδεξαι έγκριως και νομίμως τήν πείαν των, επί δε του ερωκειμένου οι αναίρεσιόντες, μοιανότι καταδικάσθησαν εις ποινήν πλημμελήματος, δεν συνεοφροθήσαν με τήν πρώτον όρον του άρθρ. 485, ούτε με τήν δευτέραν διατάξιν του άρθρ. 486, ούτε έφεραν τήν κατά τό άρθρ. 405 αρ. 2 απαιτουμένην απόδειξιν

Επειδή κατά τὸ ἀρθ. 429 τῆς Ποιν. Δικονομ. τὸ κύριον ζήτημα τοῦ Προέδρου ἐπιστηριζόμενον εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπὶ λόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν, πρέπει νὰ περιέχῃ τὴν διὰ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου προσάπτουμένην εἰς τὸν ἐγκαλούμενον πράξιν ὁμοῦ μὲ τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας ἐπιβαρυνούσας, ἢ ἐλαφρυνούσας περιστάσεις, ἀν δὲ ἀναφανῶσιν ἐπὶ τῆς συζητήσεως νέαι περιστάσεις ἔχουσαι ἐπιβάρυναι εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, περὶ τούτων γίνονται ἰδιαίτερα ζητήματα, κατὰ τὸ ἀρθ. 430 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὁ δὲ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἔθεσε τὸ ζήτημα ἂν ὁ Γ. Μίχου καὶ ὁ Παναγιώτης Παππαγεωργόπουλος ἦναι ἐνοχοί, ὅτι κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1835 ὄντες ἐνοπλοὶ ἀντεστάθησαν κατὰ τῶν στρατευμάτων τῆς Κυβερνήσεως, πράξαντες κατ' αὐτῶν διὰ πυροβολισμοῦ βιαιοπραγίας χωρὶς ἐξ αὐτῶν νὰ προσέλθῃ θάνατος εἰς τοὺς στρατιώτας τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῶ ἐκατηγορήθησαν ὡς ὑπαίτιοι τῆς ἐξουσίας ἧτις ἐπέφερε τὸν φόνον διαφόρων στρατιωτῶν, ἐπιμένως ὑποστηρικτὴν ἐν πολλὰ σημαντικὸν περιστάτικὸν τῆς κατηγορίας, κατ' ἔθεσεν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, τὸ ὅποιον, ὡς ἀφανὲν ἴσως ἐπὶ τῆς συζητήσεως, ἠδύνατο νὰ χρησιγησῇ ὕλην δευτέρου ζητήματος, ἀλλ' ὄχι καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ κύριον.

Επειδὴ τοιοῦτοτρόπως προαποφασίσας μόνος ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων περὶ πραγματικοῦ τινος μέρους τῆς κατηγορίας ἀφῆρσεν ἀπὸ τοὺς ὀρκωτοὺς τὴν ἀφορμὴν τοῦ νὰ δικασθῇ περὶ τοῦ ἂν ἐπέφερον φόνον αἰ βιαιοπραγίαι τῶν ἐγκαλουμένων, ὅθεν προτείνας ζητήματα ἀτελῆ καὶ μὴ ἀπὸ τῶν μὲ τὸ ἐμπεριεχόμενον τῆς κατηγορίας, καὶ ἐπέμβαε εἰς τὰ καθήκοντα τῶν ὀρκωτῶν, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἀρθ. 429, καὶ ἐπραξεν ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων, τὰ ὅποια φέρουν ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἀρθ. 458 ἀρ. 7 καὶ 477 §. 1 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσιν αἰτησῶν τοῦ Ἀλῆ Μερτζάνη, Δικτῆφ Τζούτζη, Ἰωάν. Φραγκανδρέα, Γεωργ. Μίχου, καὶ Παναγιώτου Παππαγεωργόπουλου, ἧτις ἐγένε κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαρτίου Ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 33 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν, καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιόντας εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ προστίμου τῶν 100 δραχ., καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης, ἀναίρει δὲ ὑπὲρ τοῦ νόμου τὸ τρίτον ζήτημα τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, τὸ ὅποιον ἀπαβλέπει τὸν Γ. Μίχου, καὶ Παναγιώτην Παππαγεωργόπουλον, τὴν ἐπὶ τούτου γενομένην ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, καὶ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν ἀπόφασιν, καθόσον ἀποβλέπει τοὺς ῥηθέντας Γ. Μίχου καὶ Παναγιώτην Παππαγεωργόπουλον, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Μαΐου τοῦ 1836 ἔτους.

(Ἀπόφ. Ποιν. ζή.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 302.)

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημόσιαν συνεδρίσιν τὴν 4 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς δια νι: δικάσῃ τὴν ἐξῆς ἀναίρεσιν αἰτησῶν

Ὁ Σταμάτης Ἰω. Παππαθανασίου Ἰδραϊῶς, ναύτης τῆ ἐπάγγελμα, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν ὡς ἀνελθὼν κατὰ τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1835 ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Ἀνδρέαν Κουρεζῆν Πετσωτὴν ναυτην εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς μετὰ προηγηθεῖσαν ἐκ μέρους τούτου ἐρέθισιν, γενομένην διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως, τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων λαθὼν ὑπ' ὄν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 34 ἀποφάσεως τοῦ ῥηθέντα Σταμάτην Ἰ. Παππαθανασίου εἰς 5 ἔτων ἐρκτην ὡς ἐνοχον ἀναίρεσεως, κατὰ τὸ 293 ἀρθ. §. 3 τοῦ Ποιν. Νόμου τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους: 1. ὅτι ἐναντίον τοῦ ἀρθ. 407 §. 6 τῆς Ποιν. Δικονομ., δὲν ἐπικρουσίσθησαν μάρτυρες οὔτε ὀρκιστοί, οὔτε μὴ ὀρκιστοί ὡσεὶ ὁ κατηγορηθεὶς κατεδίκασθη ἀνευ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως 2. ὅτι ἐναντίον τοῦ μνηθέντος ἀρθ. §. 8 δὲν ἠκούσθη ὁ συνήγορος τοῦ καταδικασθέντος εἰς ὅσα εἶπε πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Πελάτου του· καὶ 3. ὅτι αἱ κατὰ τὴν προανάκρισιν ἐξετάσεις δὲν ἐγέναν κατὰ τὰ ἐν τῷ §. 9 τοῦ 407 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ. διαλαμβανόμενα ἀρθρ. τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου, τὸν Δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον, ἐξ ἐπάγγελματος διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιόντος, παρόντος, προσθέσαντα ὡς λόγους ἀναίρεσεως: 1. τὴν παραβάσιν τοῦ 275 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ., διότι ἡ ὑπόθεσις ἐσυζητήθη πρὸ τῆς παρελεύσεως 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς πρὸς τὸν καταδικασθέντα κλήσεως. καὶ 2. ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένη προανακριτικὴ ἐκθεσις δὲν φέρει τὴν προτυπογραφὴν Γραμματέως καὶ μαρτύρων.

Ἀκούσαν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσιόντος, καὶ συγχρόνως παρατηρήσαντα ὅτι ἐπὶ παραβάσει τοῦ 431 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας εἰσήχθησαν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐνόρκων διὰ τοῦ κατηγορητηρίου ἐγγράφου τοῦ παρὰ τοῖς Κακουργιοδικαῖς Εἰσαγγελείας αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ληφθεῖσαι μαρτυρίαι, ἀλλὰ δὲ δυσχρησθέντα ὅτι ἡ παραβάσις αὕτη μὴ προταθεῖσα ἐν τῇ ἐπὶ ἀκροατηρίῳ συζήτησει, θεωρεῖται κεκαλυμμένη.

Ἀκούσαν καὶ τὴν ἐπαναλήψιν τοῦ συνήγορου τοῦ ἀναιρεσιόντος δὲ δυσχρησθέντος ὑπὲρ τῆς ἰσχύος τῆς ἀνωτέρω παρατηρήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως, καὶ ἐπικαλεσθέντος αὐτὴν ὡς λόγον ἀναίρεσεως πρὸς τοὺς ἄλλοις ὑπὲρ τοῦ Πελάτου του.

Σχεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Επειδὴ ἡ παράδοσις τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου καὶ τοῦ περὶ ἀναπομπῆς βουλευματος καὶ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου εἶναι δύο διάφορα καὶ διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων πράγματα, ὡς ἐκ τοῦ 274 ἀρθ. τῆς ποιν. Δικον. συνάγεται καὶ κατὰ τὸ 275 ἀρθ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου, διὰ νὰ ἔχῃ νόμιμον κράτος, πρέπει νὰ γίνεται 8 τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὀρισμένης δικασίμου ἡμέρας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου Ε. Ε. πρὸς τὸν Στ. Ἰω. Παππαθανασίου ἐγγραφοῦ εἶναι ἀπλοῦν ἐγ-

κλητήριον, ή δὲ ἀλήθης πρὸς αὐτὸν κλήσις δὲν ἐπεδόθη εἰμὴ τὴν 12 Μαρτ., καὶ ἡ δίκη τοῦ ἰδίου ἔλαβε χώραν τὴν 19 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὡς ἀπὸ τῆς κλήσεως μέχρι τῆς δικασίμου περῆλλον 6 μόνον ἡμέραι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 2 § τοῦ 458 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἡ μὴ διακλήσις τῆς εἰς τὸ εἰρημένον 275 ἀρθ. ἀλλομένη προθεσμίας εἶναι λόγος ἀκυρώσεως.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 19 Μαρτ. Ε. Β. καὶ ὑπ' ἀρ. 34 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, προκαπέλει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συστηθησάμενον Δικαστήριον τῶν Συνέδρων, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερρασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Μαΐου τοῦ 1836 ἔτους.

(Ἀπόφ. Ποιν. 46.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 328.)

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συνελθὼν εἰς δημοπρασίαν συνεδρῶσιν τὴν 4 τοῦ ἐνεσῶτος μηνός διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον τοῦ 1834 δύο στρατιῶται τοῦ Ἐπαρχίου τῆς Φθιώτιδος συνελαβον εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Λαμίας τὸν ἰω. Πολυμήμον ὑπὴκρον Ὀθωμανόν, ὡς ἀνιאלλάξαντα τουρκικὰ νομίσματα μὲ Ἑλληνικὰ καὶ παρέδωκαν αὐτὸν ὁμοῦ μὲ τὰ ἀφαιρέθητα χρήματα συμποσούμενα εἰς δραχμὰς 170 εἰς τὴν ἐπιτόπιον ἀστυνομίαν, ἣτις διεύθυνεν αὐτὰ εἰς τὸν Ἐπαρχον Χ. Περράιβου, ὡς ἐξάγειται ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν εἰσερχομένων τοῦ Ἐπαρχίου. Ἀκατήθηθαι μετέπειτα ὁ Χ. Περράιβος τὰ εἰρημένα χρήματα παρὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἐπαρχου, ἤρησθαι τὴν παραλαβὴν αὐτῶν, καὶ ἐνεκα τούτου κατηγορηθῆαι ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀμφίση Πλημμελειοδικῶν ἐπὶ ὑπεξαίρεσις χρημάτων, κατεδικάσθη δυνάμει τοῦ 394 ἀρθρου τοῦ Ποιν. νόμου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 307 ἀποφάσεως τοῦ ρηθέντος Δικαστηρίου εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ παραβίασιν τοῦ §. 6. καὶ 11 τοῦ 407 ἀρθρου, τῆς Ποινικ. Δικονομίας, διότι τὸ Δικαστήριον ἐφήρμασε κακῶς καὶ ἐσφαλμένως τὸ ἀρθρον 394, νόμον δηλ. μεταγενέστερον, εἰς πράξιν προγενεστέραν.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τῆς ὑποθέσεως γενομένην μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, ἀναγνωσθεῖσαι δὲ ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Ἀθανασίου, ἀπόντος τοῦ πρώτου, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορρίφθῃ ἡ αἴτησις τοῦ ἀναίρεσιόντος διὰ τὴν μὴ παρουσίαν τοῦ ἀπὸ τὸν §. 2. τοῦ 485 ἀρθρου τῆς Ποιν. Δικονομίας απαιτουμένου ἀποδεικτικῶ τοῦ δεσμοφύλακος, χωρὶς νὰ ληφθῇ εἰς σκέψιν ἡ παρ' αὐτοῦ γενομένη ἀνακλήσις τίς, καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὸ πρόσμιον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν ζήτησάντα δὲ ταυτοχρόνως τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀμφίση Πλημμελειοδικῶν ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρθρων 385. 44 καὶ 1 τοῦ Ποιν. νόμου, διότι χαρακτήρισαντες τὴν πράξιν τοῦ Χρ. Περράιβου ὡς ἐξ ἀμελείας ὑπεξαίρεσιν

κατεδικάσεν αὐτὸν εἰς τὴν ποινὴν τῆς ὑπαίξευσεως, ἐνώσυστατικός ὄρος εἶναι ἡ δολία προαιρέσις, ἡ δὲ ἐξ ἀμελείας ὑπεξαίρεσις, μὴ δυναμένη νὰ ὑπάρξῃ οὔτε ἐπροβλέφθη ἀπὸ τὸν Ποιν. νόμον, κατὰ τὸ ἀρθρον 44 τοῦ ἰδίου διὰ νὰ εἶναι τιμωρητέα.

Σκεφθῆναι κατὰ τὸν νόμον,

Ἐπειδὴ ὅστις ἔχει δικαίωμα νὰ αἰτῇ ἀναίρεσιν, δύναται καὶ νὰ παραιτῆται τοῦ δικαιώματός τούτου ἀνακλήων τὴν γενομένην αἴτησιν ἐπομένως ὁ Χ. Περράιβος ἀνακαλέσας τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἴτησίν του, δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ εἰς τὸ παρα τοῦ νόμου διατασσόμενον πρόσμιον, ὡς μὴ ἐκπληρώσας τὸν πρῶτον ὄρον τοῦ 485 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας κατὰ τῆς ἀνακλήσεως ἀπηλλαγῆ τῆς ὑποχρέσεως ταύτης.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 385 ἀρθρον τοῦ Ποιν. νόμου ἡ ὑπεξαίρεσις συνίσταται εἰς τὴν κατοχὴν ἢ κατανάλωσιν ἑλλοτριου πράγματός με σκοπὸν ἀποστερήσεως αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην, ἄρα πρὸς τὴν ὑπαρξίν τῆς ὑπεξαίρεσεως εἶναι ἀναγκαῖα, ὡς χαρακτηρ οὐσιώδης, ἡ συνδρομὴ τῆς δολίας προαιρέσεως τοῦ ν' ἀποστερήσῃ τὸν ἰδιοκτήμονα. Τὸ δὲ ἐν Ἀμφίση Δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν δικάσαν ὅτι ἐξ ἀμελείας κατέστη ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως ὁ Χ. Περράιβος, ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ 385 ἀρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου, ἡ δὲ ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ Ποιν. Νόμου κατὰ τὸ ἀρθ. 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας εἶναι λόγος ἀναίρεσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἔνστασιν τοῦ Εἰσαγγελέως αἰτοῦντος νὰ ἀπαρρίφθῃ ἡ ἀναίρεσις αἴτησις τοῦ Χ. Περράιβου, χωρὶς νὰ ληφθῇ εἰς σκέψιν ἡ παρ' αὐτοῦ γενομένη ἀνακλήσις τῆς, καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὸ πρόσμιον τῶν 100 δραχμῶν, καὶ διατάττει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ αὐτοῦ πρόσμιου εἰς τὸν ρηθέντα Χριστόφ. Περράιβον ἀναίρει δὲ ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου 1835, καὶ ὑπ' ἀριθμὸν 307 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀμφίση Πλημμελειοδικῶν, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερρασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Μαΐου 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. 0) (Πρωτοκ. Ἀρ. 302.)

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρῶσιν τὴν 11 τοῦ ἐνεσῶτος μηνός διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς.

Προκειμένης δίκῃς ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουρογιοδικῶν κατὰ τῶν Π. Γιαννοκοπούλου, Θ. Ζαφειροπούλου, καὶ Παρλακεῖα Παύλου, τρεῖς ἐκ τῶν Συνέδρων Δικαστῶν οἱ Κ. Κ. Α. Μωραϊτίνης, Χ. Κρασῆς, καὶ Γ. Σκαλιδῆς ἐξηρέθησαν ὡς λαβόντες μέρος εἰς τὸ βούλευμα τῆς ἀναπομπῆς καὶ εἰς τὸ τῆς ἀνακοπῆς γενομένης ἐνεκα τούτου αἰτήσεως παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως παρεπέμψθη ἡ ὑπόθεσις διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 47 ἀποφάσεως τούτου τοῦ Δικαστηρίου εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουρογιοδικεῖον. Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς εἰσάγει ἐκ νέου αἴτησιν περὶ παραπομπῆς τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν προσηγῆ σύνοδον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν ὑπαρκθέντος Κκ-

κυριοδικείου διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὰ αἷτια τὰ ὅποια ὑπῆρξαν ἐν τῇ προηγηθείσῃ παραπομπῇ ἤδη δὲν ὑπάρχουν, διότι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ διορισμοῦ τῶν Συνεδρῶν τοῦ εἰρημένου Κυριοδικείου, περιεχομένου εἰς τὸ ἀπὸ 8 Μαΐου καὶ ὑπ' ἀρ. 9196 ἐγγράφου τῆς ἐπιτῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, οἱ μὴ ἐξακουόμενοι συνεδρῶν: Κ. Κ. Μ. Ουλινόμου, Γ. Ἀντωνόπουλος καὶ Ἀνδρ. Χριστοῦλόπουλος ἀπαρτίζουσι τὸν παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν τριτοῦν Δικαστῶν.

Ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα.

Ἐχον ὑπ' ὄψιν τὸ ὅ3 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας;

Ἐπειδὴ αἱ προσεχεῖς συνodoὶ τῶν δύο Δικαστηρίων τῶν Συνεδρῶν συμπίπτουν σχεδὸν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὥστε ἢ ἐξ ἐνός, αὐτῶν εἰς ἄλλο παραπομπή τῆς δίκης δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὴν ταχύτητα, ἣς εἰς ἀπαιτεῖται εἰς τὰς ἐγκληματικὰς μάλιστα δίκας.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐξαίρεσιν τὸ μείζον μέρος τῶν Δικαστῶν εἰς τὴν τελευταίαν συναδὸν τοῦ κυριοδικείου ἐλοπόννησον Δικαστηρίου τῶν Συνεδρῶν, δὲν παρουσιάζουν ἄλλο πλεόν εἰς τὴν προσεχῆ σύνοδον τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, καὶ ἐπομένως ὑπάρχει ὁ κατὰ νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν Δικαστῶν.

Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ κἀνεὸς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον, ὅταν δὲν ὑπάρχουν λόγοι ἐξαίρεσεως ἔννομιοι.

Διὰ τούτα παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἐπὶ κλησεία κατηγορηθέντων Παναγιώτου Γιαννακοπούλου, Θεοδώρου Ζηφροπούλου, ἀμοτέρων ἐκ Καλαβρυτῶν, καὶ Παρασκευᾶ Πούλου ἐκ Φουρτζάλας τῆς Καλαμάτας εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν Δικαστῶν τῶν Συνεδρῶν, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Μαΐου τοῦ 1836 ἔτους.

(Ἀπόφ. Πολ. 47.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 325.)

5)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 τοῦ παρελθόντος Μαρτίου διὰ νὰ δικάσῃ μεταξύ τῆς Βιολέτας Σωτήρης Κωστοπούλου ἀνααιρεσειούσης κατοίκου Ἀγίου, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Μαρίας Νικολάου Λούμπρα ἀνααιρεσιδλήτου κατοίκου τῆς αὐτῆς πόλεως, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὁ Νικ. Λούμπρας, ὡς φυσικὸς ἐπιτροπὸς τῆς συζυγοῦ τοῦ Μαρίας, ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν τὴν μητέρα αὐτῆς Βιολέταν, ζητῶν τὴν ἀκύρωσιν ἐξισασμοῦ, γενομένου μεταξύ αὐτῶν τὴν 7 Μαΐου 1829, καὶ ἔχοντος ἀντικείμενον τὴν εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἀνήκουσαν κληρονομίαν τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῆς καὶ τοῦ θειοῦ τῆς Ἰω. Μπούρη, καὶ τὴν ἀπόδοσιν ὅλης τῆς κληρονομικῆς παρουσίας τῶν ρηθέντων τὰς αἰτήσεις αὐτὰς ζητεῖ ἢ ἐνάγουσα εἰς τοὺς λόγους,

ὅτι ἦτον ἀνήλιξ καὶ ἦν ἐποχὴν συνετάχθη ὁ ἐξισασμὸς, καὶ ὅτι προηγήθη βία: τὸ ὅρθρον Π. κυριοδικεῖον ὁ κασὸν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 26 ἀποφασίως, τοῦ ἀπεφόρε τὰς αἰτήσεις τῆς ἐναγουσῆς, ἀναγκάσαν νόμιμον τὸν προβληθέντα ἐξισασμὸν τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξαίρεσεν ἢ ἐνάγουσα διὰ τοῦ συζύγου τῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, τὸ ὅπουλον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 110 ἀποφασίως ἐκήρυξεν ἄκυρον τὸ ἀπὸ 17 Μαΐου 1829 ἐξισαστικὸν ἐγγράφον. Τῆς ἀποφασίως δὲ ταύτης ἐζήτησεν ἢ Βολέτα τὴν ἀναίρεσιν, διότι ἢ ἐπιτροπὸς περιέχει πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν, μὴ πιστευόμενος παρὰ τῶν μερῶν, δηλ. 1. ὅτι ἢ ἐναγομένη δὲν ἐπίτροπος τῶν τέκνων τῆς χωρὶς νὰ κάμῃ ἀπογραφὴν, καὶ 2. ὅτι ὁ ἐξισασμὸς ἀποσενεὶ τὴν ἐνάγουσαν τοῦ κληρονομικοῦ μητρικοῦ δικαιοῦματος, καὶ διὰ τοῦτο ἄκυρος, ἐξ ὧν προκύπτει ὑπέροχαις καθηκόντων καὶ ψευδῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐσφαλμένη ἐρμηνεία τοῦ νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν Δικηγόρον Α. Πέτσάλην πληροξυσίον τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὴν ἀνααιρεσειούσαν συζυγοῦ τοῦ Σωτήρου Κωστοπούλου παρόντος, τὸν Δικηγόρον Σ. Πήλληκα πληροξυσίον τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὴν ἀνααιρεσιδλήτον συζυγοῦ τῆς Ν. Λούμπρα παρόντος, καὶ τὸν Ἀντειταγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἰσχύοντες νόμους ἢ μὴ ἀποσενεὶ τῶν ἐπιτροπικῶν λογαριασμῶν σκεπάζεται ἀπὸ τὸν ἐπερχόμενον μεταξὺ ἐπιτρόπου καὶ ἐπιτροπευθέντος ἐνήλικος ἐξισασμὸν (§§ 4 et 5 cod. de transact.) τὸ δὲ ἐν Τριπόλει Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν θεωρήσαν τὸν ἐξισαστικὸν ἀκύρον, παρεβίασε τοὺς ἔργους τούτου.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν γενομένων συμβολικῶν τῶν μερῶν αὐτῶν τότε μόνον φέρει καὶ τοῦ ἰσχυροῦ τὴν ἀκύρωσιν, ὅταν τοῦτο δὲν δύναται νὰ χωρισθῇ ἀπὸ ἐλευθέρου ἐπὶ δὲ τῶν προκειμένων τὸ αὐτὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν δικάσαν ὡς ἄκυρον τὴν εἰς τὸν ἐξισασμὸν περιεχομένην συμφωνίαν τῶν μητρικῶν κτηματῶν, συνηκέρωσε δὲ τὸ τοῦτο καὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἐξισασμοῦ, τὸ ἀναγομένον εἰς τὰ πατρικὰ κτήματα, τὰ ὅποια θεωρεῖ μὲν ὡς συμπεριπλεγμένα μετὰ τὰ μητρικὰ, ἀλλ' ὅχι καὶ ὡς ἀδύνατα νὰ ἐκκαθερισθῶσι καὶ χωρισθῶσι ἀπὸ ταῦτα, καὶ ἐπομένως παρεβίασε τὸν κανόνα τοῦ δικαίου, ὅτι τὸ ἰσχυρὸν δὲν ἐλλάπτεται ἀπὸ τὸ ἀνίσχυρον εἰς ὅσα δύναται νὰ χωρισθῶσι.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 10 Ὀκτωβ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 110 ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, καλεῖ τὰ μέρη νὰ ἐμφανισθῶσι ἐνώπιον τοῦ Δρείου πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Μαΐου 1836.

Κατὰ παραδεξιὴν ἀντὶ Παραρτήμα ΙΑ, ἐτυπώθη Παραρτήμα Κ τὸ προηγουμένον φύλλον.